

Et sanè si DEUS ratione essentiaæ suæ est tantùm in cœlo, sequitur unionem inter humanam & divinam naturam Christi eò tempore quò Christus in his terris versabatur, nullam fuisse, & fuisse falsum, quod Apostolus ait: DEUM manifestum esse in carne; Si enim in cœlò tantùm est, quomodo essentia eius in terris esse & in uterò virginis Mariæ humanam naturam assumere potuit? Nec ex DEI omnipræsentiâ oritur indecentia. Sicut enim non indecorum est DEO, ipsum omnia, maxima, media, minima creasse, ita neque eidem erit indecorum atque inhonestum, omnibus creatis præsentiâ suâ adesse.

§. 13. Objicis (2.) omnium populorum consensum: ad cœlum enim elevamus, & manus, & animum, & oculos, quoties cum precibus nostris ad DEUM assurgere comamur, atque ita fatemur, DEUM in cœlis habitare. Resp. Ex inde nihil aliud sequitur, quàm DEUM esse in cœlò; quod autem plerique populi orantes manus & oculos ad cœlum elevant, id ideò fit, quia DEUS sæpiùs de cœlò per effectus varios sese manifestavit. Sic Judæi orantes ad civitatem sanctam se convertebant, ex quò tamen non sequitur, DEUM in solâ civitate sanctâ fuisse præsentem. Hinc à gentium consuetudine in oratione usitata, ad negandam DEI ubiquitatem collectio est infirma, neque satis constat, quod hæc omnium gentium consuetudo sit.

§. 14. Objicis (3.) Si DEUS secundum totam essentiam in re quâlibet etiam minimâ, in antrò Scarabæi substantialiter adest, sequitur amplissimam Dei essentiam in angustum cogi & ex maximò effici minimum. Sed hoc est absurdum E. & illud. Resp. Quis sanus affirmabit, essentiam divinam tam esse impotentem, ut se à creaturâ patiatur constringi, aut in angustum cogi. Atque ἀσυνλογία est in consequentiâ: non sequitur: DEUS est in templò, cœlò: Er-